

NaKoláky na Grossu aneb jak jsme jeli do nebe

pátek 13. - neděle 15. srpna 2010

Po [operaci](#) zad v roce 2008 jsem sice pořád nějak nemohla chytit fyzičku a v roce 2010 jsem měla najeto jen asi 500 km, ale vyjet na Velký zvon jsem toužila už od roku 2004, a tak jsem si příležitost vyrazit na Gross s NaKoláky rozhodně nemohla nechat ujít. Byla jsem pevně rozhodnuta nějak se na ten kopec vysápat, což se mi také nakonec i povedlo, ale... Holt každé ALE má své ALE...

Pro ubytování jsme jednohlasně zamítli kemp - přece jenom si naše těla po tom výkonu zaslouží lepší poleženíčko než karimatku a spacák ve stanu. Dobrovolně samozvolený organizační referent heky pro nás tedy zajistil dva apartmánky v penzionu [Grinzing](#), kde cena nakonec vycházela na 980,- Kč/osobopobyt + 12,5 Euro za úklid + pobytová taxa. A fakt se tu bydlelo dobře.

A jak bylo?!? Jednoduše řečeno SKVĚLE!!!, ale tuším, že to vám asi stačit nebude :o))).

Páteční sjezd do penzionu proběhnul bez komplikací. Pokud tedy pomínu zdržení moravské sekce kdesi na dálnici mezi Vídní a Linzem, když se jim podařilo píchnout kolo jejich přibližovadla francouzské značky a vzápětí zlomit i hever. Kdepak asi udělali francouzští soudruzi chybu?!? Těžko říct, ale rozhodně podcenili sílu moravského chlapce :o))).

Večer tak nějak každý trávil po svém - psychická příprava na sobotní výkon se prostě nesměla podcenit. A tak někdo míchal různé podpurné nápoje - i když v podání rondy to spíš vypadalo, že se chystá vyhlásit chemickou válku :o))), někdo se šel podpořit do blízké hospody místními nápoji a někdo šel prachobyčejně spát...

Den D, hodina H - zkrátka sobota 14. 8. 2010 byla tu:

Na Gross jsme vyjžděli postupně - každý podle své chuti, sil a možností.

Jako první vyjeli **RONDA s LELKEM** - ti dva vstali dřív než kohout zakokrhá a směr Gross vyjeli někdy kolem sedmé ranní. Také toho ale měli v plánu poměrně dost a nejvíc toho najeli. **ronda** - sjel, co se na Grossu sjet dalo. Vyjel od penzionu přes Fusch, nad Edelweissem sjel do Heiligenbluntu, znovu vystoupal nahoru a dojel přes Hochtor až na vyhlídku Franze Josefa a ještě sešel k okraji ledovce. Najel asi 134 km a nastoupal toho nepočítaně... Večer sice tvrdil, že je jakýsi opotřebený, ale vůbec na to nevypadal.

Lelek se trošku mírnil a vynechal sjezd do Heiligenbluntu. Jinak ale také dojel až za Hochtor k vyhlídce Franze Josefa a k ledovci. Prostě jel, kam až to na krosu šlo. Ujel 124 km s převýšením 3.700 m.

Kolem půl osmé se u nás v apartmánu objevil **crow75** s otázkou co sekce "*matky s dětmi*". Že by jako nerad zůstal se silničními chrty, protože by rád dnešní den přežil. No, nedalo se nic dělat a musela jsem konečně s pravdou ven - sekce "*matky s dětmi*" bude Gross dobývat pouze autmo... Zklamání a zděšení, které se v crowových očích objevilo, se popsat rozhodně nedá, ale nesl to, chlapec, statečně. Nakonec vyjel krátce před osmou s **malým-jardou** jako sekce "**NA MTB PO SILNICI**".

crow75 vystoupal na vyhlídku Edelweiss, a to opravdu až nahoru na vyhlídku, ne jen na parkoviště u hospody. Cestou jsme ho autem několikrát míjeli a zatímco kousek nad mýtnou branou vypadal, že není rozhodnuto zda zvítězí on nebo infarkt, o pár metrů výš, někde kolem 1.700 metrů n. m. už bylo jasné, kdo zvítězil :o))).

malej-jarda - nahoru až na Hochtor se vyhouplnul celkem bez potíží a pokud nějaké měl, pak je zcela zastínil jeho nezapomenutelný návrat s hory dolů. Stalo se to skoro dole u Brucku. Znáte to, běžná dopravní situace - auto proti a další povyjede z boční zprava, aby mělo výhled, kdy bude moct vjet na hlavní. Klasika, akorát že tady se objevil jakýsi blb, který jel za malým-jardou a byl pevně rozhodnut se do vzniklého zúženého prostoru ještě narvat... Narval se, ale malej-jarda už se tam nevešel, tak byl nucen prozkoušet stav svých brzd a vše zakončil kotoulem plavmo přes řídítko rovnou na asfalt...

Blbec, co to způsobil, samozřejmě, zmizel, ale ostatní přítomní hned zavolali sanitku a policii. Policie zafungovala stejně jako u nás - pachatel ujel, tak není co vyšetřovat, ale aspoň kolo malému-jardovi odvezli k nejbližší benzínce, kde ho pak kluci vyzvedli. No a malý-jarda se svezl sanitkou do nemocnice, doktor mu dvěma stehy sešil ret, diagnostikoval slabý otřes mozku a na reverz ho zase pustil.

Je fakt, že obličej malého-jardy až tak dramaticky nevypadal - sem tam odřeninka, trošku opuchlý ret. Ale za to helma, ta to teda odnesla komplet. Byla na odpis. Ale byli jsme rádi, že ji měl. Náhradní hlavy se, na rozdíl od helem, ještě neprodávají :o)). Kolo bylo naprosto netknuté - tedy tvářilo se tak. Až později se ukázalo, že rám tu řachu přece jenom neustál a prasknul. A tak si nakonec malej-jarda musel koupit i nové kolo.

Asi 15 minut za crowem a malým-jardou vyjela sekce "**NA SILNICI PO SILNICI**" ve složení **hekynen** a **Radius**. Aby si trošku rozehráli svaly, vzali to kolem jezera druhou stranou, protože se jede přímo po silnici a člověk se nemusí motat přes město.

hekynen - vyjel až na na Hochtor a zbytek si nechal na příště...

Radius - poslední zprávu jsem od něj dostala z Hochtoru, ale dojel až na vyhlídku Franze Josefa. Tam ho však zastihlo náhlé zhoršení počasí a milá servírka z místní estancie, která se nad ním slitovala a dolů ho svezla autem, aby nemoknul.

Jako poslední, zhruba kolem deváté, vyjela sekce "**MATKY S DĚTMI**" a jak už jsem předeslala, vyjeli jsme autem. Byli jsme ale dva na 4 kola, takže průměrově to vycházelo správně .

Na mnohá doporučení zkušenějších o stavu provozu na Hochalpenstrasse jsem se totiž nakonec rozhodla nechat kolo "doma", protože na úzké horské silnici mi auta a motorky moc dobře nedělají. On mi ten provoz nakonec nedělal moc dobře ani v tom autě, ale nějak se to přece jenom dalo ustát...

U mýtné brány ve Fuschu jsme se nejprve se posilnili s tím, že startovní čaj a káva nám určitě neublíží... A taky neublížily. Až potom jsme se vydali na cestu.

Trošku šok bylo pro mě placení u brány, protože jsem platila kartou a nechtěli na mě ani PIN ani podpis, nicméně smířila jsem se s tím, že tak jako tak je tenhle výlet "za všechny prachy". Abych jim ale nekřivdila, strhli si opravdu jen částku odpovídající hodnotě poplatku 28 EURO.

Stoupalo se celkem v pohodě. Kolem 1.500 m n. m. se začala všudypřítomná mlha protrhávat a ve výšce kolem 1.700 m n. m. jsme se náhle ocitli nad ní. Výhled na alpské velikány byl úžasný. Před zasněženými vrcholky hor, tyčících se vysoko nad mojí hlavou, vždy pocítím pokoru a úctu. Ne, nepatřím k těm, kteří za každou cenu musí spoutat tyhle velikány a dokázat jim, že žádný z nich není tak nedobytný jak se tváří. Nemám touhu si s nimi "rušit své kruhy", chci se jen pohledem potěšit a zase v tichosti odejít. Zvuk vytúrovaných motorek mě ale rychle vrátil zpátky na zem.

Ano, mohu se těšit pohledem na alpské velikány a čerpat jejich sílu, ale nesmím přitom být na turisticky zprofanované magistrále... A tak zpět do auta a popojeli jsme zase o kousek výš...

Teď už jsme se dostali do míst, kde skončily lesy a všude kolem byl jen kámen. Suť, písek, skalky, šutráky - prostě jednobarevná pustina, kterou se táhnul pestrobarevný pohybuující se had zvaný Grossglockner-Hochalpenstrasse. Bylo něco kolem půl jedenácté a provoz poměrně rychle houstnul. Auta, autobusy, kola a mezi tím se neustále proplétající motorky, které musely za každou cenu dát všem najevo, že ony jsou prostě nejlepší a nejrychlejší a protáhnou se všude...

Debilové...

Netrvalo to dlouho a byli jsme na parkovišti pod vyhlídkou Edelweiss. Před námi se rozprostíral pohled do údolí, nad námi se tyčila vyhlídka Edelweiss a vlevo od nás pokračovala silnice dál na Hochtor. Začínala se mi z toho otevřeného prostoru a hloubky u mých nohou motat hlava a začínalo se mi chtít blinkat.

"Ťuk, ťuk, dobrý den, my jsme vaše závratě a budeme tady s vámi."

Ano, byly tu a řekly zcela jasně STOP!!! Kdo tenhle stav nezná, nikdy nepochopí. A kdo zná, ten moc dobře ví, co závratě dokáží. Není čas na blbosti, musím co nejrychleji zpět do auta a dolů nebo budu mít hodně velký problém se odtud dostat.

Někdo by možná řekl, že dolů to nic není, ale pro blondýnu s rozjíždějícími se závratěmi to zas až taková legrace nebyla. Jela jsem stylem *"na tachometru dvacet a v očích smrt"*, což rozhodně neocenily moje brzdy. Ale vydržely to .

Pokud jsem měla po pravé ruce alespoň nějakou pevninu, tak to šlo, jak se tam ale objevila hned vedle asfaltové silnic propast, plížila jsem se jak šnek. Brzdy si teda fakt užily, rozžhabila jsem je do běla... A abych se náhodou nenudila, tak se mi o zábavu staraly ještě již zmíněné motorky, jejichž řidiči se zřejmě velmi bavili tím, když mohli předjíždět v nepřehledné zatáčce v protisměru... Nikdy nepochopím spolujezdce (jak ty na motorce, tak ty uvnitř mého auta) - jejich nervy bych občas potřebovala :o))).

Odpoledne jsme na kole ale přece jenom vyjeli. Původní záměr vysápat se alespoň na Hundstein vzal velmi rychle také za své, takže nakonec bylo "pouze" objeto jezero Zell am See.

Nicméně i pro mě byla mise Gross ve finále velmi úspěšná, protože se mi ve zbytku dne podařilo dorazit semestrálku z Javy a po návratu z výletu jsem konečně mohla jít na zkoušku z programování a vysloužit si další zápis do indexu. Ne každý vrchol se musí vypínat stovky metrů nad naše hlavy :o))).

Gratuluji všem účastníkům k jejich výkonům a moc a moc díky crow75 a hekymu za zorganizování téhle akce.

A co dát příště třeba Stelvio?!? :o)))

Nakolácké diskuze: [Grossglockner 2010](#)

Fotodokumentace a jiné:

- od [crow75](#)
- [moje fotky](#) - jsou z mobilu, tak prosím omluvte kvalitu
- [profil trasy](#) od hekynena
- [profil trasy](#) od rondy
- kompletní [rozcestník](#)

Kde jsem byla pro moudrosti:

- [Cyklistika Krnov](#)
- [Andysbike](#)
- masochismus v podání [bike-fóra](#) aneb trasa Praha - Grossglockner po vlastní ose za 24 hodin...